

ממנו, הוא סבל ואני סבלתי. ויוסי אומר: "היא קיבלה חינוך משונה בבית, אמא שלה החליפה בעלים וגם אבא שלה היה גרוש. פעם כשהאם היתה אצלנו בבית והיא ראתה אותנו רבים, אז היא התפרצה ואמרה לבתה: "תורקי את הבעלים כמו סולית הנעל שלך".

בינתיים התרבה הרכוש. הם קנו בית בחולון, מכונית חדשה וחנות ולבני נשים ברחוב אלבני בתל-אביב. עם גדול הרכוש גדלו המריבות. נערכו כמה נסיונות שלום-בית בין הצדדים. עד לימים האחרונים רצה הבעל לחזור לחיים משותפים עם אשתו. ג'ולייט היתה עיקשת בדעתה — להתגרש וזהו.

עורכי-דין רבים הוחלפו, ובאמצע עמדו הילדים. בשלב הראשון עזבה ג'ולייט את הבית ללא הילדים. אחרי כן שבה ולקחה אותם. שני הצדדים טוענים כי הילדים הוסיפו, זה אומר "נגדי" וזה אומרת "נגדי". באחד משלבי הדיונים המייגעים הוחלט כי, זמנית, ישנה הבן, עם אביו והבת עם אמה. למעשה, נלקח הילד על-ידי האב עוד לפני הדיון המישפטי והועבר ללא ידיעת אמו לייעוץ לעובדת-סוציאלית, תר-שבת חולון, מקום מגורי האב. העובדת הסוציאלית החליטה, ללא ידיעת האם, כי על הילד להימצא בפנימיה בירושלים, כאשר התקשרה ג'ולייט עם העובדת-הסור ציאלית אמרה לה זו כי "לא היתה עליה כל חובה להזמין את האם או לשאול לי הסכמתה או רצונה".

הפניה הראשונה לבתי-מישפט נעשתה דרך בית-הדין הרבני. ושם החלו העיכור-בים. כשנתיים נגרר התיק, מדי פעם הודיע הבעל כי הוא חייב להתייצב לשירות מיי-לואים, והדיון נדחה. באחת הפעמים נוכחה ג'ולייט, כי היתה אי-התאמה בין הטיעונים של בעלה לבין המציאות. היא פנתה לי-עורכי-הדין שלה ואחרי שזה ניסה "לסיים את העניין במילים יפות" לדבריה, החליטה

אשה דן

אם הוא רוצה מזונות — בבקשה!

בעד דן

מזונות זה אטון לבעל!

גירושין. הייתי מוכנה עשות הכל, אבל הוא רצה אותי כמו בת 15, וזה כבר בלתי-אפשרי. אני התבגרתי, החכמתי. "אני לא יודעת כמה כסף ישאר לי כל חודש, החנות לא במצב טוב עכשיו. אני חייבת לשקם אותה. אבל הילדים מבינים ואני מבינה. אולי יהיה קשה בהתחלה, הרי הוא יקבל הכל, אחרת יביא לי הוצאה לפועל. את הצימצומים נעשה אנחנו. אני לא מרגישה את עצמי חיילת פמיניסטית, אבל מי זה אומר שלא כדאי לוותר על הרבה דברים בשביל החופש?"

אני יודעת שנשים רבות מפחדות, הן נשענות על הכסף של הבעל, מפחדות להישאר לבד. הגברים והרבנים מנצלים את זה טוב טוב. הם דופקים את הנשים. הרי זה רק בושה בשבילו שאני חייבת לפרנס אותו, אבל אם לא איכפת לו וזה המחיר של החופש שלי, שיהיה לו לברי-אות, ושיהנה מכל גרוש. מי אני שלא אעזור לבעלי לחיות טוב? הוא הרי האבא של הילדים שלי."

החלטה זו מסיימת את הדיון שבפני, אולם לאחר שחקרתי קצת במהות ההחלטה וכיצד התקבלה ההחלטה בבית-הדין הרבני הרי-איוורי, נחה דעתי כי הסמכות לדיון בענייני-רכוש היא בבית-המישפט זה, אמר השופט הלמוט לוונברג והוסיף: "עורכת-הדין בר-קול ודאי היתה מתביישת להציג עמדה זו. נעניתי כי הבקשה ניתנה לבקשתו של האיש בלבד, ובלי שהאשה או הנציג שלה הוזמנו לדיון".

למרות החוק המחייב בית-דין אחד לכבד את החלטות האחר, החליט הפעם לוונברג לסטות מהמקובל ולסרב לקבל את החלטת הרבנים.

כמה מבין הנוכחים בדיון המישפטי סיפרו כי השופט העיר, שלא לרישום בפרוטוקול, כי "לא ייפלא שהרבנים נהגו כשם שנהגו, הם ראו אשה יפה וצעירה, בוודאי חשבו שהיא חייבת להיות פושעת".

מזונות

צמודים

ג'ולייט וסמנכה החליטו לזרוז את העניינים. הייתי מוכנה לכל, חשוב היה לגמור, רק לגמור. אפילו שאצטרך לעבוד בפרך ואולי להזניח את הילדים. ג'ולייט מגיעה לחנות בשעה שמונה בבוקר. מסדרת ומכינה את פתיחת החנות, את הלקוחות היא מקבלת ומשרתת בעצמה. בדרך-כלל נמכרים שם לבני-נשים, לקראת סוף העונה איפשרה לסוחר, שעמו היא בקשרי-עבודה, למכור אצלה את הסחורה שנתרה לו. בקומה השנייה היא מתקנת חזיות לנשים. לזו מצרה ולאחרת מרחיבה. ימים ספורים אחרי החלטת השופט להעי-ביר את הדיון לבית-המישפט המחוזי, החר-ליטו הצדדים להתפטר.

הבעל היה מוכן לתת לאשתו חלק מי החנות, בתשלום מידי, להחזיק את הדירה ואת המכונית. ג'ולייט ביקשה את החנות. הפשרה: ג'ולייט תחזיק בחנות כשעליה יחולו כל החובות. יוסף יקבל את הבית, המכונית ומזונות בסך 6000 לירות לחודש בצמוד לדולר, למשך שבע שנים.

"אני רציתי לגמור, בשביל השלווה של הילדים. אני לא חושב שכבודי נפגע. לי דעתי מזונות זה דבר שמסוגל להרוס כל גבר. זה ממוטט את הגברים. הם הופכים לגנבים ונכנסים לבתי-סוהר. הגבר לא יכול להשתקם מיקצועית ומישפחתית. ו" הנשים נהנות מהעניין. אני ויתרתי על החנות, כלומר על הפרנסה שלי, ולכן היא חייבת לתת לי את המיחיה שלי. אני לא עובד. אני כבר שנתיים לא עובד".

ג'ולייט: "אני מאושרת! סוף סוף אוכל להתחיל לחיות נוח. כעיקרון אני נגד

בוטיק המריבה ברחוב אלבני

ונס משלמת מזונות

"הוא רצה להתיש אותי", אומרת ג'ולייט, "חשב שאני הילדה הקטנה שהוא התחנך איתה. הוא חשב שאם הוא ילחץ אז אני אשבר ואתן לו הכל. הוא ידע שאין לי יסיון במיסחר וחשב שאם אשאר בחנות היא תפשוט רגל ואני אחזור הביתה עם זנב מקופל. הוא היה רוצה אותי ילדה בת 15. כזו שעושה כל מה שאומרים לה, משרתת ועוד מפרנסת. "לקחתי את החנות. החלטתי להוכיח לו ולעצמי שאני מסוגלת. עבדתי כמו המור, עם הנשים ועם הסוחרים. ובסוף החודש שילמתי לו את החודשית שלו. שיהיה לו לבריאות".

לפני כחצי שנה החליטה ג'ולייט לפנות לעורך-הדין סמוכה. זה היפנה את עיקר מירצו לבית-המישפט-המחוזי, כדי להוציא את סמכות ההחלטה בעניין הרכוש מידי בית הדין הרבני. היה ברור כי ברגע שהר עניין הכספי יוכרע, יבואו הגירושין. מאז התחילו מתגלגלים אירועים משונים. הדיון נקבע ליום אחד, יוסי ועורכת-הדין שלו, דליה ברקול, ביקשו דחיה. הדיון נדחה, ובו בעת נערך דיון בבית-המישפט הרבני שהחליט אחרי 21 חודשים של היסוסים, שהוא הסמכות לענייני הרכוש. ביום הדיון בבית-המישפט המחוזי, הרי פיע יוסי עם החלטת בית-הדין הרבני. ברקול לא הפיעה. "תחילה חשבתי כי

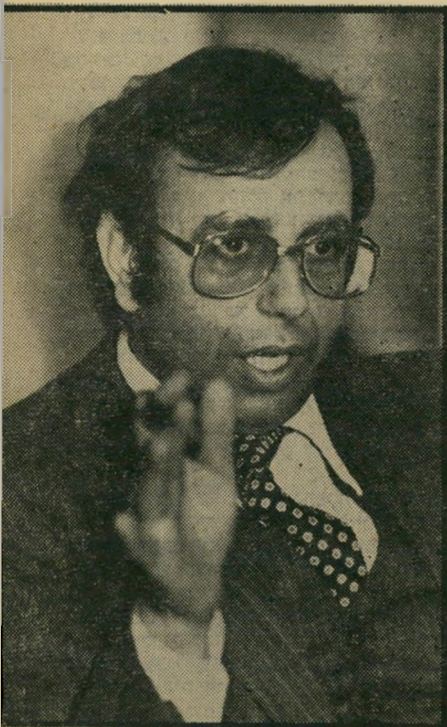
היא לפנות לפרקליטות הצבאית כדי שזו תחקור אם אומנם שיקר בעלה ובעיקבותיו עורכת-הדין שלו. "בבית הדין הרבני זה היה ממש חרפה", טוענת ג'ולייט. "הם נותנים לאשה הרגשה שהיא סמרטוט. שרק הגבר שווה משהו. פעם הם ניסו להציע לי שאוותר על הבית, החנות והמכונית. שאקבל 50 אלף לירות וזהו. אפילו על המזונות רצו שאני אוותר. טוב שהיה לי מספיק שכל להגיד לא, ולא לפחד".

או החליטה ג'ולייט, בעצת עורכי-הדין להגיע לבית-המישפט המחוזי, כדי שזה יפסוק בעניין הרכוש. בכתב-התביעה טענה ג'ולייט כי בעלה מתאכזר אליה, מכה אותה לעיני הילדים. יוסי אומר: "היא אשה עצבנית, כשהיא מתפרצת אי-אפשר לעמוד לידה".

שילמתי לו

את החודשית

ה מצב כחנות החמיר והלך, הוויכוח חים בנייהם גרמו לכך שהחנות התי-חילה להפסיד כסף. תחילה ניסה יוסי לשקם את העסק ואת חיי הנישואין, אחר-כך החליט להעביר את החנות לניהולה של ג'ולייט, ושזו תתן לו תשלום חודשי.

פרקליט פמוכה

סוחר עזי